

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 11 (399) |

Субота, 15 березня 1975 р.

Ціна 2 коп.

Газета виходить

щотижня

з липня 1967 року

ВИСОКІЙ ЯКОСТІ—
НАДІЙНУ ОСНОВУ

У СВОЇЙ промові на урочистому засіданні ЦК Компартії Молдавії і Верховної Ради Молдавської РСР 11 жовтня 1974 року Л. І. Брежнєв так охарактеризував десяту п'ятирічку: «Виходячи із загальних напрямків нашої економічної політики, можна, мабуть, сказати, що це повинна бути, передусім, п'ятирічка якості, п'ятирічка ефективності в ім'я дальшого зростання народного добробуту».

В зв'язку з цим, 1975 рік оголошено роком високої якості продукції, роком підготовки до десятої п'ятирічки. На нашому підприємстві ведеться велика робота в цьому напрямку.

Ще в шістдесятих роках у нас була впроваджена саратовська система бездефектного виготовлення продукції і здачі її відділу технічного контролю з першого пред'явлення. Завдяки цьому підвищилась якість вироблюваної продукції, скоротились втрати від браку, поліпшилась технологічна дисципліна, підвищився рівень культури виробництва. На сьогодні 40 робітників підприємства виготовляють всю продукцію тільки високої якості. Це, зокрема, М. Г. Танасійчук, О. С. Герасим, Р. М. Мельничук, О. Р. Домитрашук, Л. Г. Бубнова, Ф. І. Колотило, Л. С. Гулькина, В. Цалин, О. О. Кечина, Я. Д. Жуф'як, Г. А. Рябець та багато інших.

У грудні 1974 року на нашому підприємстві була проведена галузева атестація вироблюваної продукції. Всім виробам, які ми випускаємо, присвоєно першу категорію якості. Цьому передувала тривала і копітка робота: навчання і атестація робітників та контролерів, поліпшення конструкції і технології виготовлення виробів, розробка технічної документації, встановлення нового устаткування.

Підприємством налагоджені ділові зв'язки з торгуючими організаціями. Вивчаючи попит покупців, ми оперативно міняємо асортимент наших виробів, розширюємо зв'язки з постачальниками сировини.

Для перевірки якості сировини на підприємстві є лабораторія, яка укомплектована всім необхідним устаткуванням, приладами. Окрім перевірки якості сировини, тут ми перевіряємо вагу одного квадратного метра готового, обробленого полотна, щільність в'язання, міцність на розрив, стійкість фарбування тощо. Результати випробувань передаються у відділ контролю, в якому приймається рішення про дозвіл чи заборону використання сировини, вживаються заходи для точного дотримання технології по всіх переходах.

Багато уваги на підприємстві приділяємо контролю за якістю продукції в процесі виробництва. За дотриманням вимог технології постійно слідкують майстер дільниці, бригадири, технолог, апарат ВТК; ведеться щоденний облік повернень продукції на переробку, результати якого впливають на розмір преміальної винагороди і підсумки соціалістичного змагання.

Не рідше, як два рази на місяць на підприємстві проводяться дні якості, в яких беруть участь директор підприємства, головний інженер, технолог, інженер ВТК, майстри, бригадири, представники громадських організацій.

Дні якості закінчуються нарадами, на яких обговорюються результати попередніх перевірок, цехових днів якості, вживаються заходи по усуненню відмічених знову недоліків. Протоколи наради і накази адміністрації вивішуються на всіх виробничих дільницях, проводяться робітничі збори. У той же час допущений брак вивішується на дошку ганьби бракоробам, з вказівкою прізвища вивішувача.

З метою створення необхідних умов для ефективного матеріального стимулювання, підвищення якості продукції на підприємстві впроваджена преміальна система оплати праці, при якій виплачується робітникам основних професій додаткова премія в розмірі 25 процентів нарахованої премії, за здачу всієї продукції з першого пред'явлення. Контролерам при відсутності повернень виробів на виправлення браку виплачується додаткова премія в розмірі 10 карбованців на місяць.

На підприємстві щороку розробляються і впроваджуються заходи по підвищенню якості вироблюваної продукції. Колектив підприємства продовжує і цього року вдосконалювати систему бездефектного виготовлення продукції, прагнучи на її основі розробити і впровадити комплексну систему керування якістю праці і продукції.

Крім відзначених успіхів, в нашій роботі, на жаль, є ще й недоліки. Ще трапляються випадки надходження рекламаций на продукцію від наших покупців. Чому? Сировина, що надходить на підприємство, не завжди відповідає вимогам до неї. Якість продукції великою мірою залежить і від рівня кваліфікації, майстерності робітників. А система підготовки і підвищення кваліфікації кадрів на нашому підприємстві вимагає значного поліпшення. Недостатньо оснащене наше УВП й необхідним високопродуктивним устаткуванням, погано забезпечується запасними частинами до діючих машин, фарбниками.

Проте, свої недоліки ми бачимо, і колектив підприємства докладє всіх зусиль, щоб поставлені перед ним завдання і взяті високі соціалістичні зобов'язання на завершальний рік дев'ятої п'ятирічки та п'ятирічку в цілому виконати з честю. І, дбаючи про дальше поліпшення якості продукції, ми, передусім, прагнемо до того, щоб створити для цього надійну основу на тривалий час.

Г. ЗАРВНА,
інженер-технолог Чернівецького УВП.

НАРАДА ПРАЦІВНИКІВ НАУКОВИХ
ЗАКЛАДІВ СТОЛИЦІ

Завдання партійних організацій наукових закладів Москви по прискоренню науково-технічного прогресу в світлі рішень грудневого (1974 р.) Пленуму ЦК КПРС розглядалися на нараді працівників науково-дослідних, проектних інститутів і конструкторських бюро столиці, яка відбулася 10 березня в Московському міському комітеті КПРС.

У роботі наради брали участь член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ММК КПРС В. В. Гришин, президент Академії наук СРСР М. В. Келдиш, відповідальні працівники ЦК КПРС, міністерств і відомств.

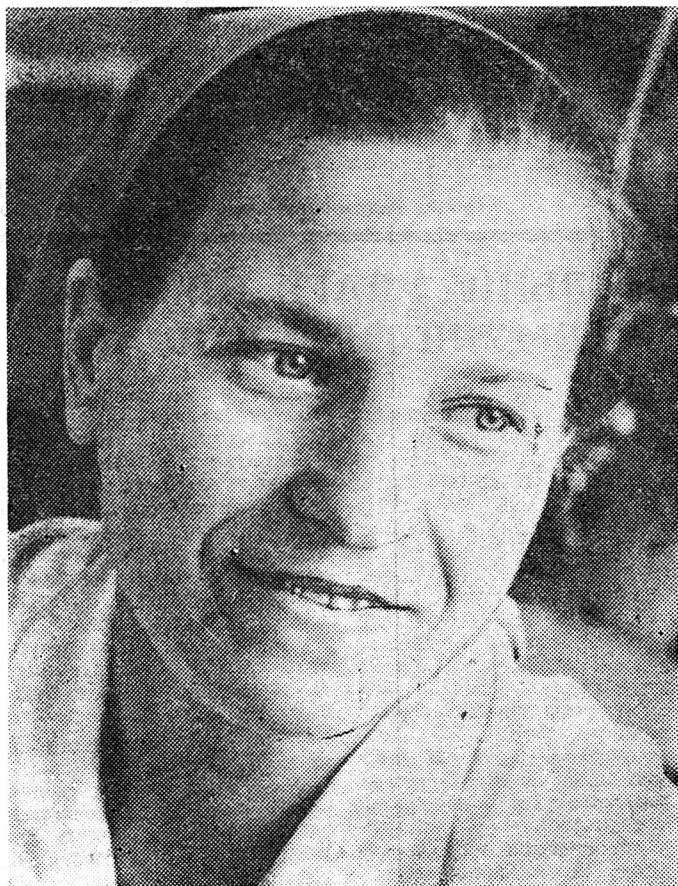
З доповіддю виступив заступник Голови Ради Міністрів СРСР, голова Державного комітету Ради Міністрів СРСР по науці і техніці В. О. Кириллін.

З промовою на нараді виступив В. В. Гришин. Народа рекомендувала партійним організаціям, керівникам НДІ і КБ Москви ширше розгорнути організаційську і масово-політичну роботу по мобілізації колективів на успішне виконання планових завдань 1975 року і п'ятирічки в цілому, дальше підвищення ефективності роботи науково-дослідних, проектних інститутів і конструкторських бюро, прискорення впровадження в народне господарство досягнень науки і техніки.

(ТАРС).

ХТО ПОПЕРЕДУ?
ВИКОНАННЯ ПЛАНУ
РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОДУКЦІЇ
ПІДПРИЄМСТВАМИ
СИСТЕМИ УТОГ
ЗА ДВА МІСЯЦІ 1975 р.
(в тисячах карбованців)

Учбово-виробниче підприємство	План	Фактично	% виконання
Лебединське	123	142	115,4
Полтавське № 2	182	204	112,1
Одеське виробниче об'єднання	740	805	108,8
Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт»	1008	1091	108,2
Дрогобицьке Білоцерківське	203	219	107,9
Івано-Франківське	590	630	106,8
Донецьке учбово-виробниче об'єднання «Електромагніт»	1110	1184	106,7
Дніпропетровське	880	936	106,4
Ворошиловградське	430	456	106,0
Львівське № 2	753	794	105,4
Львівське № 1	689	725	105,2
Садгірське	935	981	104,9
Черкаське	499	523	104,8
Бродівське	254	266	104,7
Сумське	267	279	104,5
Запорізьке	260	271	104,2
Лубенське	700	728	104,0
Вінницьке	456	472	103,5
Дніпро-дзержинське	455	471	103,5
Херсонське	359	371	103,3
Полтавське № 1	333	344	103,3
Комунарське Харківське № 2	651	669	102,8
Артемівське Кам'янець-Подільське	220	226	102,7
Єнакіївське Кіровоградське	1150	1179	102,5
Сімферопольське Ужгородське № 1	519	531	102,3
Житомирське	418	425	101,7
Конотопське	135	137	101,5
Чернівецьке	200	203	101,5
Миколаївське Харківське № 1	240	243	101,2
Чернігівське Ужгородське № 2	172	174	101,2
Ровенське	630	637	101,1
Всього:	710	717	101,0
	374	377	100,8
	128	129	100,8
	295	297	100,7
	604	608	100,7
	557	561	100,7
	150	90	60,0
Всього:	18379	19095	103,9

Відтоді, як Єфросинія Іллівна Гриник переступила поріг Львівського УВП-1, минуло понад 20 років. Ці два десятиріччя стали для робітниці періодом виробничого і духовного зростання.

Нині Єфросинія Іллівна працює швеєю-мотористкою. Свою особисту дев'яту п'ятирічку вона завершила ще в кінці 1973 року і сьогодні вже видає продукцію в рахунок 1977 року. За високі виробничі показники Є. І. Гриник присвоєно звання ударниці комуністичної праці, її ім'я занесено до Книги Пошани підприємства. Єфросинію Іллівну нагороджено знаком «Ударник 9-ої п'ятирічки».

Як член ради гуртожитку Є. І. Гриник веде велику роботу серед молоді.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ПОЗИВНІ «ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ»

КІРОВОГРАД. Це вже стало чудовою традицією — в одну з квітневих субот, напередодні річниці з дня народження В. І. Леніна, проводити масові суботники. Традиції великого почину живуть і розвиваються. Комуністичні суботники стали справжнім святом праці.

Підтримуючи почин передових московських підприємств, трудівники Кіровоградського УВП одноставно вирішили 19 квітня вийти на комуністичний суботник. З цієї нагоди на підприємстві відбувся багатолюдний мітинг.

Ударник комуністичної праці Г. Комогоров, майстер дільниці по виготовленню товарів народного споживання В. Чумак, ударник комуністичної праці електроварильниці М. Дворникова, майстер заготівельної дільниці П. Тараненко та інші, що виступили на мітингу, гаряче підтримали заклик москвичів дружно вийти на комуністичний суботник, взяти активну участь у його проведенні.

З метою успішної підготовки до «червоної суботи» на учбово-виробничому підприємстві створено спеціальний штаб, до якого ввійшли представники від усіх громадських організацій підприємства. Намічено конкретний план заходів по підготовці до проведення свята праці, що включає в себе бесіди про перші комуністичні суботники, оформлення наочної агітації та інші заходи.

За попередніми даними під час «червоної суботи» 19 квітня буде виготовлено металевих корзин 2500 штук, підставок для сушіння посуду — 550 штук. А всього в цей день колектив учбово-виробничого підприємства випустить продукції на 6 тисяч карбованців. Крім цього, 450 карбованців з фонду заробітної плати, що будуть нараховані за суботу, намічено перевести в централізований фонд дев'ятої п'ятирічки.

С. НИКИФОРОВА,
ст. інженер-економіст Кіровоградського УВП.

ПОВІДОМЛЕННЯ

17 березня, о 10-й годині ранку, в приміщенні будинку відпочинку «Сосновий бір» (Київ, Пушча-Водиця, вул. Курортна, 12—18) відбувся черговий, IX пленум ЦП УТОГ.

Повістка денна:

Підсумки виробничо-господарської діяльності УТОГ за 1974 рік і завдання на 1975, завершальний рік дев'ятої п'ятирічки.

Про стан техніки безпеки і охорони праці на УВП та об'єднаннях Товариства.

Про затвердження бюджету УТОГ на 1975 рік і виконання кошторису витрат за 1974 рік.

Нещодавно колектив Дніпропетровського машино-виробничого підприємства вшановував героїв п'ятирічки, які рапортували про дострокове її закінчення.

На фото: (зліва направо) М. С. Базилевський, Н. А. Манзон, В. М. Афанасьєв, С. В. Языков на сцені Дніпропетровського будинку культури.

Фото К. ЗАХОЛОДИЛА.

На запрошення партійної і комсомольської організації до підприємств і учнів Кисляцької спецшколи для туговухих дітей Гайсинського району, Вінницької області, в гості завітав почесний громадянин М. Гайсина, ветеран Великої Вітчизняної війни, Герой Радянського Союзу А. С. Топалер.

НА ПОСТУ

Свій трудовий шлях Михайло Ісакович розпочав у 19 років на київському заводі ім. Петровського, який розташований на вулиці Галі Тимофеевої. Працював слюсарем-інструментальником, слюсарем-складальником. Відтоді і пов'язав він своє трудове життя з дружиною і працюючим колективом цього підприємства.

У роки грізної небезпеки, коли гітлерівська Німеччина напала на нашу країну, Михайло Ісакович Забарський разом із заводом евакуювався до міста Горького, де продовжував працювати для фронту. Багато нелегких випробувань переборював колектив підприємства, щоб дати армії більше військового спорядження. Ніколи не забудуться безсонні ночі, надлюдське напруження сил, щоб Радянська Армія швидше розгромила ворога.

Після переможного завершення війни Михайло Ісакович разом з робітниками допомагав вантажити заводське устаткування для повернення у звільнений Київ. Повернувшись до столиці України в 1946 році, робітник продовжує працювати на рідному заводі і по сьогоднішній день.

За самовіддану працю в роки Великої Вітчизняної війни груди Михайла Ісаковича прикрасила медаль «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.». Пізніше добавилась медаль «20 років перемоги у Великій Вітчизняній війні».

Зараз ветеран праці, незважаючи на пенсійний вік, продовжує працювати на заводі ім. Петровського, поєднуючи корисно-суспільну працю з активною участю в житті Київського Палацу культури ім. А. В. Луначарського, в якому, як артист художньої самодіяльності виступає ще з 1931 року.

Напередодні славного 30-річчя Великої Перемоги Михайло Ісакович разом з колективом Палацу культури готує нові постановки художньої самодіяльності, веде велику громадську роботу серед членів УТОГ.

Г. МЕРЕЖКО,
інструктор Київського обласного відділу УТОГ.

Вже п'ятнадцять років працює в нашому Товаристві Валентина Михайлівна Концур. З них десять років вона — інструктор-перекладач Запорізького учбово-виробничого підприємства.

Активний громадський діяч В. М. Концур — член жіночої ради підприємства веде роботу по вихованню дітей. Завдяки її старанням на УВП успішно працює гурток по вивченню міміки.

Останнім часом Валентина Михайлівна працює інспектором при відділі кадрів УВП. Чуйна та уважна В. М. Концур користується заслуженою повагою у колективі.

За активну трудову та громадську діяльність Валентина Михайлівна Концур нагороджена знаком «Переможець соціалістичного змагання 1974 року».

Н. І. ХМЕЛОВСЬКА,
робітниця УВП.

РОЗПОВІДЬ ПРО ВЕТЕРАНА

Тепло зустрінутий присутніми, Анатолій Семенович розповів про свій бойовий шлях, який розпочався ще в боях з білофінами. Ось лише один епізод із тих героїчних буднів.

В одному із боїв літак тов. Топалера розривом снаряда був пошкоджений. Мотор почав працювати з переборами, а швидко і зовсім замовк. Що робити? Адже під літаком територія зайнята ворогом, а тут ще одна неприємність: пошкоджено шасі. І все ж таки на бриючому польоті льотчику і штурману вдалося посадити свою машину недалеко від лісу. Але білофіни зуміли відрізати шлях до нього відважним льотчикам. Відстрілюючись, друзі підповзли до літака і зайняли оборону. Але сили були занадто нерівні. І ось тоді, коли в обомбі пістолета залишився останній патрон, з неба на ряди наступаючих ворогів посипалися «гостинці». Це друзі по ланці прийшли відважним льотчикам на допомогу. Під нищівним вогнем противника один із радянських літаків зробив посадку і забрав на борт Анатолія Семеновича і його побратима. Затамувавши подих, слухали присутні розповідаючого про перші важкі дні Великої Вітчизняної війни, про радість перемоги і тяжкий біль за товаришів, які не повернулися з бойового завдання.

За мужність і героїзм Батьківщина нагородила свого відважного сина найвищою нагородою — Золотою Зіркою Героя, а також багатьма орденами і медалями.

В. КОВАЛЬ,
секретар комсомольської організації.

ПАМ'ЯТАЮ, в червоному кутку Артемівського УВП йшла бесіда про моральне і матеріальне заохочення передовиків виробництва. Робітники попросили ведучого більш детально розповісти про моральні стимули у заохоченні до суспільно-корисної праці. Коли бесіда наблизилася до кінця, один молодий робітник встав і навіть такий приклад. Якось, будучи в гостях у старшого товариша по праці, він познайомився з його трудовою діяльністю по грамотах, якими той був нагороджений за час своєї трудової і громадської діяльності. Ці грамоти, — казав він, — мов віхи на трудовому шляху, відображали життя робочої людини. В них можна було побачити, що життя це було багатогранним і змістовним. Грамоти розповідали про те, що їх власник за багато років минулих п'ятирічок добився і зараз добивається високих показників у праці, є передовиком

ВІХИ ЖИТТЯ

виробництва, користується повагою і пошаною в колективі. У нього є нагороди, як за доблесну працю, так і за успіхи в спорті, за майстерність на сцені.

Приємно було бачити, як діти пишались своїм батьком, називаючи його героєм праці.

Мимоволі ставившись з повагою до людини, яка живе таким багатим і красивим життям, який є яскравим прикладом для підрастаючого покоління.

— Для нього ж самого, — казав виступаючий, — Почесні грамоти є дорогими реліквіями, бо його праця, громадська діяльність по заслугах відзначені колективом, в якому працює вже багато років...

І ось недавно місцевий комітет профспілки, бюро первинної організації УТОГ спільно з адміністрацією підприємства, представниками партійної і комсомольської організації підвели підсумки соціалістичного змагання і визначили переможців, а також тих, які вже виконали свої соціалістичні зобов'язання, взяті на п'ятирічку.

Треба було бачити, з яким інтересом слухали люди розповідь

про підсумки індивідуального змагання. Скільки було неприхованої радості і гордості в очах тих трудівників, що перед всіма товаришами по роботі одержували свідчення про занесення їх прізвищ до Книги Пошани УВП, Почесні грамоти.

Міцні, дружні потиски рук, поздоровлення, теплі слова і щирі побажання на адресу переможців, безперечно, надихали їх на нові трудові звершення.

За досягнення високих показників у праці і успішне виконання соціалістичних зобов'язань, взятих на 1974 рік, тільки в Книгу Пошани занесено прізвища 12 ударників комуністичної праці, Почесними грамотами нагороджено 28 передовиків виробництва, на Дошку пошани занесено імена 16 крашків швейників. 38 товаришам оголошені наказом по УВП подяки за доблесну працю.

За високі показники у виконанні дев'ятої п'ятирічки знаками «Переможець дев'ятої п'ятирічки» нагороджено 5 чоловік.

Такі Грамота — нагорода почесна. І нею повинні нагороджуватися лише гідні цієї відзнаки за працю. Хочеться сказати, що

ВІРНІСТЬ БАТЬКІВСЬКИМ ЗАПОВІТАМ

В Житомирській області стартувала естафета «В труді, як у бою», присвячена 30-річчю Перемоги у Великій Вітчизняній війні. Стартувавши з Овруцького міжрайвідділу УТОГ, вона взяла курс до Радомишля, земля якого в грізні роки війни спалахнула партизанським рухом.

Партизанський загін, очолюваний Петром Васильовичем Жудрою (нині директор міської середньої школи № 2) пустив під укіс немало ворожих ешелонів, зривав відправку радянської молоді на ка-торжні роботи в Німеччину. Партизани регулярно приймали зведення Радінформбюро і розповсюджували їх серед населення, закликаючи чинити опір окупантам. Про героїку тих днів і розповів з трибуни Петро Васильович на врученні естафети великого подвигу.

Серед членів Товариства на Радомишльщині є чимало партизанів, які удостоєні урядових нагород. Це, насамперед, І. П. Мурга та В. Ф. Соколов. Вони знову пригадали партизанські будні, місця яких ходили громити ворога.

Полковник у відставці, колишній командир танкових військ, Василь Єгорович Кравцов розповів про мужність і відданість радянських бійців Комуністичній партії і радянському народові. В його словах прозвучала гордість, що цей подвиг здійснила наша соціалістична Батьківщина. Велика Вітчизняна війна особливо переконливо підтвердила пророчи слова В. І. Леніна про непереможність народу, який відстоює свою Радянську владу.

І ми, молоде покоління Країни Рад, у вічній борги перед мужністю і відвагою наших батьків і дідів. Ми знаємо, що серед усіх пам'ятників героям боїв, найкращим і найвеличнішим є наш рух по шляху до комунізму. Боролися ж вони і вмирали не ради слави, а ради життя на землі. І нам, як естафету покоління, доручено нести і свято берегти прапор Великого Жовтня.

А. ФЕЩЕНКО,
голова Радомишльського міжрайвідділу УТОГ.

БІЛЬШЕ УВАГИ ШКОЛАМ КОМУНІСТИЧНОЇ ПРАЦІ

Нещодавно відбулось засідання президії правління Чернівецького облвідділу УТОГ, на порядку денного якого обговорювалось питання «Про навчання в школах комуністичної праці на Садгірському та Чернівецькому УВП».

При обговоренні стану навчального процесу виступаючи підкреслювали, що найсуттєвішим, так би мовити, комплексним показником його ефективності є підвищення трудової і політичної активності трудящих у виконанні завдань п'ятирічки, пожевлення у громадському житті.

Саме навчання в школах комуністичної праці дозволяє кожному члену колективу краще організувати свою роботу, брати обгрунтовані соціалістичні зобов'язання, добиватися їх виконання.

На сьогодні на Садгірському УВП діють дві школи комуністичної праці — на плетільній дільниці і у відділі головного механіка. На Чернівецькому — одна, на швейній дільниці. Усі вони включилися у республіканський огляд шкіл комуністичної праці. Навчання охоплено 60 чоловік.

Викладання курсу основ економічних знань, який мають засвоїти слухачі (переважно робітники), ведуть досвідчені пропагандисти Л. Каргаполова, Г. Заровна, М. Єрмаков, П. Житнюк, В. Степанов і чимало інших. Часто на заняттях ведуться розмови про те, як трудяться самі слухачі, чи все вони роблять, щоб працювати економічніше, продуктивніше, з мінімальними затратами фізичної праці. Лекції, як правило, закінчуються бесідами з використан-

ням наочних посібників: діафілмів, які виділяє районний Будинок політосвіти, діаграм тощо.

Відрядно, що більшість слухачів шкіл комуністичної праці не тільки виконують, але й перевищують змінні завдання, стали передовиками виробництва. Серед таких, зокрема, В. Ф. Абрамчук, В. Ю. Михайлюк, М. К. Кожевніков, І. Д. Гатнянський, Г. Цалин і багато інших. Вони беруть активну участь у громадській роботі, як на УВП, так і в Будинках культури.

Члени комісії по перевірці роботи шкіл комуністичної праці відзначали також високу економічну підготовку самих пропагандистів та агітаторів, які ведуть заняття в школах комуністичної праці, вказували на те, що вони вміло проводять роз'яснювальну і виховну роботу, пов'язуючи її з господарськими завданнями підприємств.

Однак, відмічали виступаючі, не все ще в роботі шкіл комуністичної праці на належному рівні. Відзначивши позитивне, президія облвідділу винесла рішення, яким зобов'язала керівників підприємств поліпшити матеріальну базу шкіл, встановити постійний контроль за навчальним процесом, обов'язково при підведенні підсумків соціалістичного змагання враховувати результативність занять в школах, посилити увагу до роботи їх з боку профспілкових організацій.

Л. ХОМ'ЯКОВА,
інструктор Чернівецького облвідділу УТОГ.

дуже важливо, щоб працівники, які відають питаннями морального заохочення були завжди принципи, уважні до людей, чітко працюють оцінюють.

Своєчасне вручення Почесної грамоти передовику, в урочистій обстановці має велике значення. При цьому, звичайно ж, просто необхідно, щоб успіхи передовиків виробництва, їх досвід у роботі ставали надбанням всього колективу, в якому вони працюють. У зв'язку з цим хочу ще сказати, що поширення досвіду передовика також сприймається ним, як визнання його особистих вагомих здобутків. А тому, на мою думку, треба прагнути завжди ширше використовувати засоби наочної агітації, які відображають досвід роботи передовиків і, водночас, прославляють їх трудові досягнення.

Міркуючи про роль Почесної грамоти у дальшому поступі УВП вперед, хочу сказати, що, на жаль, на УВП ще недостатньо уваги приділяємо питанням винагороди за самовіддану працю таких виробничих підрозділів, як скажімо, бригада, цех, дільниця. Адже колектив швейників бригади, використовуючи внутрішні резерви, цінуючи кожен робочу хвилину, змагаючись з іншими ко-

лективами, також вносить значну частку в дострокове виконання планів дев'ятої п'ятирічки. Хотілось би, щоб і сама грамота за своїм зовнішнім оформленням з року в рік різнилася. Пам'ятники будуть грамоти, якщо в них відображатимуться ювілейні дати, історичні події в житті країни, на честь яких особливо розгорталось соціалістичне змагання.

Так, наприклад, нинішня п'ятирічка має свої етапи, які відображають боротьбу радянських людей за успішне втілення в життя рішення XXIV з'їзду КПРС. Рік 1973 був роком вирішальним, 1974 — визначальним, 1975 — завершальним рік дев'ятої п'ятирічки.

Змагання триває. Люди прагнуть достроково виконати завдання завершального року і п'ятирічки в цілому. І роль морального заохочення повинна бути піднята на якісно вищий рівень.

На закінчення ще раз скажу: заслужені грамоти — це віхи прожитого життя. І кожному, хто їх має, приємно згадувати, як він йшов до взятих на сьогодні вершин.

Г. ЖЕРЕБЦОВ,
секретар парторганізації.

м. Артемівськ,
Донецька обл.

КОЛЕКТИВНИЙ ДОГОВІР ВИКОНАНО

Колективний договір між адміністрацією і колективом Одеського виробничого об'єднання УТОГ виконано. Про це переконливо говорять і цифри і факти: річний виробничий план було виконано достроково, понадплан виготовлено продукції на десятки тисяч карбованців, перевиконано план з реалізації, значно підвищена продуктивність праці.

Досягненню добрих показників сприяло і добре організоване соціалістичне змагання між цехами та дільницями. Стало своєрідним законом — щомісячно на засіданнях місцевому спільно з адміністрацією підводити підсумки змагання.

Велике місце в колективному договорі займають питання побуту. За минулий рік в цьому напрямку зроблено чимало. Здано в експлуатацію п'ятиповерховий будинок нового гуртожитку на 216 місць, що на вулиці Ювілейній, поблизу головного корпусу об'єднання. Це значно покращило, зрозуміло, умови життя в сімейному гуртожитку № 2 по вул. Сегедський. Оновлено інвентар в буфеті

об'єднання, організовано гаряче харчування для трудівників тарної бригади.

Цілком слушно буде привести деякі цифри. Так, за рахунок фонду підприємства та профспілкових коштів надана значна допомога на оздоровлення робітників, ІТП та службовців. В санаторіях та профілакторіях лікувались і відпочили 47 чоловік, а в будинках відпочинку — 19. На культмасові заходи витрачено 11,1 тисячі карбованців. Трудівники об'єднання побували на екскурсіях в Москві, Очакові, Асканії Новій, Закарпатті. В цих екскурсіях взяло участь 300 чоловік.

Досягнуто покращення у виконанні зобов'язання по охороні праці, техніки безпеки. За минулий рік, наприклад, на підприємстві не було жодного випадку травматизму. На ці заходи було витрачено 18,5 тисяч карбованців, при плані 17,3 тисячі карбованців.

Виконані заходи по технічному переоснащенню дільниці. В ре-

монтному цеху введено в експлуатацію електротельфер. Цим значно полегшено ручну працю. Для підвищення випуску продукції введено в експлуатацію шість пресів, змонтовано 21 тельжку для перевезення вантажів.

Разом з тим, слід вказати і на недоліки. Відділ праці і заробітної плати не забезпечує оперативних даних про дострокове виконання виробничих планів дев'ятої п'ятирічки, що позначається на гласності соціалістичного змагання. Виробничі засідання у цехах проводяться, але безпланово і без обліку. На низькому рівні організована робота і шкільно-комуністичної праці та навчання профактиву.

У новому колдоговорі передбачається завершення плану 1975 року до 25 грудня. Планується випустити понад план продукції на 130 тисяч карбованців, введення в експлуатацію нової техніки, покращення технологічного процесу, підвищення якості продукції та багато іншого.

Ю. ГЕР.

Спеціалізація Одеського виробничого об'єднання викликає необхідність в оволодінні новими професіями.

Робітники колишнього меблевого цеху під керівництвом досвідчених майстрів оволодівають новими спеціальностями в цехах, де виготовляються електроустановочні вироби.

На знімку: (ліворуч) столяр Терентій Стинга вивчає токарну справу. Йому допомагає токар-наставник, ударник комуністичної праці Борис Ковальський.

Фото Г. КРЕСТИНО.

СИЛА ПРИКЛАДУ

Той день їй згадується і досі. На загальних зборах в урочистій обстановці робітницям Дніпропетровського УВП вручали посвідчення ударників комуністичної праці. Одержавши посвідчення, зашарілася, бризнула іскорками з-під окулярів:

— Дякую за довір'я. Віднині працюватиму ще краще.

Її слова потонули в оплесках. Словом робітниця не могла не вірити. У всіх на очах зростала трудова майстерність Галини Братко. І за яку б справу не взялася дічина, неодмінно доводила до кінця.

Свою першу трудову відзнаку цінувала, іноді сумнівалася: а чи заслужена вона? Та сумніви танули, адже разом з нею звання ударників комуністичної праці одержали й інші провідні швачки підприємства. А це значило, що екзамен витримано і вона може на рівних змагатися з будь-якою робітницею.

Після шкільної лави 16-річною дівчиною прийшла Галина на підприємство. Успішно закінчила виробниче навчання, її перевели в бригаду Раїси Гавриш. Нова наставниця була стільки ж уважна до молоді робітниці, як і вимоглива. З її допомогою Галина оволоділа пошивом брюк ватованих, комбінезонів, освоїла кілька суміжних операцій і могла, в разі потреби, замінити будь-яку відсутню подругу.

Коли виникла потреба освоїти спеціальність комплектувальниці — згодилась радо: більше знань — легше працюватиметься. І знову Галина показала притаманну їй наполегливість. В розкритому цеху вона оволоділа спеціальностями настільниць тканин, нумерувальниці деталей, штампувальниці ярликів, освоїла блочну машину та ряд інших операцій.

Зобов'язавшись дев'яту п'ятирічку виконати достроково, робітниця зосереджується на пошуках більш оптимального режиму роботи. І знову відрадні результати. Зміни завдання доводяться до 160—180, 200 процентів норми. І рубіж п'ятирічки, намічений робітницею, становиться все ближче і ближче. Саме ця самовідданість, бажання перекрити власні показники, принесли Галині заслужений успіх — її нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання 1974 року», а незабаром вона рапортувала про виконання особистої п'ятирічки. Достроково, 1 грудня 1974 року, робітниця почала виготовляти продукцію в рахунок 1976 року.

«Людина справді щасливою почуває себе лише тоді, коли справа, яку вона робить, знаходить визнання. Визнання не ради слави, а розумінням того, що внесок її в колективні дії оцінений, схвалений і стає спільним надбанням». Ці слова Галини Братко глибоко розкривають її світогляд, зібраність і внутрішній світ робітниці. Така вона і є. Бути тією частковою колективною, яка злагоджена з усіма ланками виробництва діє впевнено, самовіддано — її основна заповідь.

Як і два роки тому, дуже тепло про свою підлеглу говорить майстер розкритого цеху Євгенія Андріївна Богданова:

— За Галину ми спокійні. Так уже заведено в неї, що виконавши своє виробниче завдання, вона охоче допомагає й іншим, щоб ні в чому не відставала бригада.

Всі, з ким робітниця працювала й працює, радіють її успіхам. Як профторг цеху, відмінниця соціалістичного змагання Г. Братко готова до нових трудових звершень.

Ф. САВЕНКО.

ВОНИ ВИПЕРЕДЖАЮТЬ ЧАС

Минуло два з половиною місяці з початку завершального року дев'ятої п'ятирічки. За цей час колектив трудівників Кіровоградського учбово-виробничого підприємства виготовив додатково продукції на 4 тисячі карбованців. Нарощування випуску металевих корзин і тварів народного споживання триває.

На виробничих дільницях підприємства широко розгорнулося соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки. Металісти нашого УВП прагнуть використати всі можливості і резерви виробництва, щоб завершити п'ятирічку до 5 грудня, а виробничий план 1975 року — до 25 грудня.

Високих трудових показників домагаються в змаганні колективи електроварильної дільниці (майстер І. Ф. Зеленський) та дільниці по випуску товарів народного вжитку (майстер В. М. Чумаков).

У колективі учбово-виробничого підприємства є чимало робітників, які працюють з виперед-

женням часу. Серед них слюсарі-пакувальники Р. П. Ротар та Н. Г. Алейникова, електроварильники О. І. Арсірій, гальванік М. Л. Петренко, різальник металу В. П. Ноженко та багато інших. Вже сьогодні вони випускають продукцію в рахунок 1976 року.

Незабаром весь радянський народ відзначатиме 30-річчя з Дня Перемоги над фашистською Німеччиною. Металісти нашого підприємства прагнуть зустріти цю знаменну дату новими трудовими успіхами. Нині вони розгортають змагання за дострокове виконання чотиримісячного плану на три дні раніше.

О. СТОБЕРСЬКА,

інженер-нормувальник Кіровоградського УВП.

НАШЕ ЖИТТЯ 3 СТОРІНКА

Субота, 15 березня 1975 р.

Мебляри Дрогобицького УВП повні рішучості завершити виробничий план підприємства достроково і до кінця дев'ятої п'ятирічки видати продукції понад план.

На фото: кращі столяри-складальники В. Бігуняк і М. Дяк. Ударники комуністичної праці щодня виконують завдання на 120—130 процентів.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Понад 24 роки трудиться на Кіровоградському учбово-виробничому підприємстві В. М. Буров. Він оцінювальник металевих виробів.

За час роботи на підприємстві Віктор Михайлович навчив багатьох робітників своєї спеціальності. Зокрема, Дудика Євгена Григоровича, Никитюка Гаврила Ісаковича, Охотовича Федора Опанасовича та багатьох інших. Всі вони тепер успішно трудяться оцінювальниками металевих виробів на підприємстві.

Добре опанувавши фахом оцінювальника, Євген Дудик очолив дільницю і тепер змагається в роботі зі своїм колишнім вчителем. Перед в змаганні веде Євген Дудик. За досягнуті високі виробничі показники бригадира оцінювальної дільниці Євгена Дудика нагороджено знаком «Ударник дев'ятої п'ятирічки».

ПОРУЧ—СТАРШИЙ

На учбово-виробничому підприємстві широко розгорнувся рух наставництва над молоддю. Нині 15 кадрових робітників-ветеранів та передовиків виробництва — взяли шефство над молодими робітниками. Серед тих, хто передає свій досвід і вміння молоді, слюсар-пакувальник Надія Назарівна Алейникова, різальник металу заготівельної дільниці Василь Васильович Христенко, електроварильниця Меланія Семенівна Макаренко та багато інших.

Особливо велику увагу приділяють на підприємстві тим, які тільки влилися у трудовий колектив з спецшколи-інтернату.

Коли на підприємство прийшла працювати випускниця Новомиргородської спецшколи-інтернату Тетяна Михайлова, над нею взяла

шефство електроварильниця Галина Федорівна Котенко. Досвідчена трудівниця допомогла своїй молодій подрузі опанувати фахом контактного електроварювання. Нині Тетяна Михайлова вже працює самостійно. Включившись у соціалістичне змагання за дострокове виконання виробничого завдання завершального року дев'ятої п'ятирічки, Тетяна Михайлова систематично виконує норми виробітку на 120—130 процентів і видає продукцію високої якості.

Таких прикладів шефства ветеранів виробництва над молодими робітниками на Кіровоградському УВП можна навести ще чимало. Наставництво в робітничому колективі шириться.

П. АНДРІЄНКО.

А У МЕНЕ У ХАТІ—ГОМІН...

Понад ставом розлився, на вікні примостився привечірнього сонця промінь.

А у мене у хаті — гомін.

З України й Сибіру

завітали допіру,

завітали мої побратими.

Скільки літ я не

бачився з ними!

А кого за столами

та нема поміж нами —

пом'янем у братній колі.

Обеліски над ними в полі...

Ні, вони поміж нами.

Чуєш?.. Дзвін орденами...

І здорові, і дужі,

І усі, і усі при оружжі...

Понад ставом розлився,

на вікні примостився привечірнього сонця промінь.

А у мене у хаті — гомін.

Іван КУРАСА.

Більше 30 років працює на Дніпропетровському УВП Віра Олексіївна в Малютева. Багато швейних виробів виготовили вмілі руки робітниці за ці роки, яка досконало оволоділа багатьма суміжними операціями пошиву спецодягу.

Прийшовши на підприємство в 1943 році, Віра Олексіївна назавжди залишилася вірною своєму підприємству і колективу, в якому виросла.

Готуючись гідно зустріти 30-річчя славної Перемоги у Великій Вітчизняній війні над гітлерівською Німеччиною, ударниця комуністичної праці В. О. Малютева свої зміни завдання виконує на 110—115 процентів.

ІВАН ПАНІКАРЧА І «НЕТЛІННІ»

НАПРИКІНЦІ минулого року у видавництві «Дніпро» із серії «романи і повісті» вийшов з друку новий роман українського радянського письменника Віталія Логвиненка «Росава». Новий твір, як і попередні, порушує животрепетні проблеми нашого сьогодення.

Провідною у творчості В. Логвиненка є військово-патріотична тема.

Роман «Росава», як зазначають критики, багато в чому суперечливий, нерівний за художніми ознаками. Проте то лише окремі репліки, що з'являються у пресі останнім часом. Ретельно твір ще не досліджений. Сподіваюсь, про нього згодом буде сказане вагоме слово. Роман займе гідне місце в українській радянській літературі. Відразу зауважу, що я не ставлю на меті рецензувати твір повністю. Лише дозволю собі деякі роздуми над образом Івана Панікарчі.

Поряд з головними образами роману братами інженером Мстиславом та головою місцевого колгоспу села Таборище Аристархом Стурчаками образ Івана Панікарчі найбільш, на мою думку, яскраво виражений.

Зустрічаємося ми з ним на сторінках роману майже відразу вже в другому розділі, вірніше не з ним власне, а його майстерністю. «...Аристарх удвох з Іваном Німим обрубав з дерева мертве гілля, зрізав верхівку і там, біля самого неба, де завше ціплялися за його віття тумани, обладнав з диска німецького панцерника гніздо лелекам, вимостив хмизом».

Кілька штрихів художника, а перед нами вже повний характер майбутнього героя роману Івана Панікарчі. Письменник майстерно перекидає місток до минувшини,

(«обладнав з диска німецького панцерника гніздо лелекам...») бо з тієї минувшини склалася гірка доля Івана. Гніздо з німецького панцерника лелекам — то ще й символ мирного радісного життя. Лелеки приносять на своїх крилах весну і щастя. Любов до птахів, до навколишньої природи, серед якої виріс, землі, яка вигодувала тебе — то любов до життя, до трудового народу.

Любовно описує природу і все живе в ній В. Логвиненко. Ні як не втримаюсь, щоб не навести ось цей уривок: «...крім старого в'яза (на обійсті Стурчаків), ще є річка Росава з лататтям у затонах, є темні діброви й неозорий степ, усілець в колосистих хлібах і повнолиному цвітінні соняшників».

Лелеки!.. Птахи!.. Невже ви мудріші від нас, людей, і краще знаєте, як виховувати діток, щоб відлітаючи за море у вирій, вони все-таки прагнули назад до старого в'яза, що колись зборов огонь грози і палив зелене пагіньня, аби не осиротити обійстя Стурчаків? Хіба ж це не подяка людині за її щирі любов до природи? Любов'ю до природи, до людини пройнятий весь роман.

Зводить нас автор з Іваном Панікарчею і Аристархом Стурчаками серед розкішної природи нічного степу. «...німий був чимось приємно збуджений, до загадковості розуміхнений, сповнений вдовolenня». Іван Панікарча віз у фургоні «небувалу знахідку — величезний дубовий корч». Тому таким вдоволеним і був митець.

Івана Панікарчу вже знали, «як визнаного народного митця». «...його скульптурні портрети знатних таборищан (і саме з дерева) експонувалися на всіляких виставках, були відзначені навіть дипломами».

Пізніше з того корча всупереч всім Іван Панікарча вибудує ще один портрет, портрет свого названого батька і товариша, колишнього партизана Інокентія Побратима, «якому він, названий син, заповів вічність». Обсмалене чорне погруддя встановить на сільському майдані, де вже стоїть його меморіал «Нетлінні». «Нетлінні» — чотириста таборищан, спалених фашистами у церкві вересневої ночі сорок другого року. На братній могилі Аристарх Стурчак поставив гранітний обеліск. Іван їх увічнив... «простоволоса жінка в чорному, що підняла правницю до неба, а лівою пригорнула до подолу бо-соного дитя, і старого партизана з донькою в огні, і смертельно пораненого комісара, і солдата великої війни...» Іх скульптури Іван витесав із обгорілих стовбурів міцних дубів, що росли тут. І сам Іван не глухий від роду. «...йому просто відібрало мову», коли його, партизанського зв'язківця допитували фашисти. «Пускали чергу по черзі з автоматів над його головою. Іван стояв коло стіни, мовчав, а навкруги нього сипався від куль тиньк. Іван знепритомнів, його відлили, знову знепритомнів, знову відлили...» Відтоді як умовк, так і понині.

Та немовкло серце Івана. Відключений від навколишнього світу фізично, він сповна відчуває його серцем. Природний Іванів хист художника-самоука справді вражає. Досить точна і виразна картина «Війна...», написана олією теж Іваном Панікарчем надовго залишилася в пам'яті відвідувачів виставки самодіяльних митців.

Поважають у селі Івана Панікарчу. Хоч «за вдачею дещо відлюдкуватий і похмурий...» Може

за те, що Іван «якийсь не почоловічому гречний у стосунках з жінками та дітьми». І сам радів з того, що вони так само привітно ставляться до нього. Як і Аристарх Стурчак, Іван Панікарча не розминювався на випадкові любощі, а «терпеливо чекав справжнього кохання». А ще «цінував у людях щирість». І вони завжди приходять до нього у найскрутнішу хвилину. Коли судили Івана Панікарчу за «прецедент з одним зайдою» у сільському кафетерії з поетичною назвою «Едельвейс», за нього заступився Аристарх Стурчак, але не тому, що «німота виправдовує його, і ніяка душевна хвороба, а передусім його непримиренність до вульгарності, до звичайного хамства». В цьому образ Івана Панікарчі дуже повчальний для багатьох людей.

Справжній материнські почуття проявляє до Івана його сусідка Ликера Мошун, син якої загинув на фронті, його самобутній талант високо цінує секретар райкому Володимир Федотович Шубай. Він пропонує навіть висунути меморіал «Нетлінні» на державну премію. Не менш захоплено одзивається про його картину «Дитинство».

Івана Панікарчу шукає районний кореспондент, щоб написати про нього в газеті. Але не знаходить, бо Ликера Мошун відводить кореспондента від Іванового двору, ворота якого були заперті на «старий замок, що давно взявся іржею». Кореспондент його не знайшов. Та хіба він зміг би так майстерно і колоритно написати про Івана Панікарчу, як це зробив сам Віталій Логвиненко у своєму новому романі «Росава». До речі, ні в художній літературі, ні тим більше у кінематографі після тургенівського Герасима ми, на жаль, не стрічали досі так рельєфно виписаного образу глухого.

Л. РУСЕЦЬКИЙ.

СПОРТИВНІ НОВИНИ

В Одесі відбувся Всесоюзний турнір з вільної боротьби пам'яті двічі Героя Радянського Союзу, Маршала Радянського Союзу Р. Я. Малиновського.

Вперше поруч з сильнішими, чуючими борцями в змаганнях взяли участь і спортсмени УТОГ. Серед них майстри спорту СРСР В. Панін (Миколаїв), В. Шаповалов (Харків), І. Черчес (Одеса), кандидати в майстри спорту СРСР П. Урвачов (Донецьк), В. Сірик (Харків), В. Фурманов і В. Огнівенко (Запоріжжя), першорозрядники В. Брехунець, В. Подирига, Н. Бугаєв.

Перше місце, виступаючи у ваговій категорії 100 кілограмів, зайняв І. Черчес. В. Огнівенко, виступаючи у ваговій категорії 52 кілограмів, був п'ятим. В. Панін, у зв'язку з травмою, не міг, на жаль, продовжувати боротьбу на другий та третій день змагань.

Зараз борці нашого Товариства готуються до першості СРСР серед глухих, яка відбудеться в травні у м. Калуші.

В. РЯБЧУК.

★ ★ ★

Закінчився шаховий турнір на першість Одеського облвідділу УТОГ, в якому взяли участь сім першорозрядників і п'ять граців, що мають другий розряд.

Лідирували на змаганнях Б. Дедученко та В. Спригін, набравши однаково кількість очок, вони поділили між собою перше та друге місця.

Третє і четверте місця зайняли ветеран шахового спорту Н. Перегінчук та М. Пархоменко, молодий шахіст, який вперше виконав норму першорозрядника.

О. СУХОВ.

КОРОТКО

В святково оформленому Генієському клубі глухих відбувся вечір, присвячений захисникам Батьківщини. Перед присутніми виступив учасник громадянської та Вітчизняної воєн, член КПРС, полковник у відставці К. С. Баєв. Кузьма Степанович розповів про великі перемоги Радянської Армії і Військово-Морського Флоту,

доповнюючи свою розповідь історичними фактами.

Потім виступили ветерани Великої Вітчизняної війни П. П. Лебедев, П. П. Зіберов, Г. П. Сипун, які поділилися спогадами про бої під Москвою, мужність і героїзм радянських людей, які не тільки вистояли в надзвичайно важких умовах, а й перемогли.

А. ОМЕЛЬЧЕНКО.

У Київському Палаці культури УТОГ імені А. В. Луначарського відбулась творча зустріч з заслуженим актором УРСР М. В. Олялініним.

Вечір розпочався демонструванням уривків з кінофільмів, в яких брав участь популярний кіноактор: «Визволення», «Секундомір», та з інших фільмів, тематика яких присвячена 30-річчю з дня Великої Перемоги радянського народу над німецько-фашистськими загарбниками.

Про свою важку, але цікаву роботу в кіно розповів М. В. Олялін. Він поділився з присутніми своїми творчими планами на майбутнє. Микола Володимирович розпочав роботу над роллю глухого у кінофільмі «Злива».

Тепло дякували акторові за виступ члени УТОГ. Палкими оплесками зустріли вони слова М. В. Оляліна про зустріч з глядачами на екрані.

С. ГУБКІН.

Учасники художньої самодіяльності Стрийського будинку культури УТОГ розпочали діяльність підготовку до святкування 30-річчя з Дня Великої Перемоги радянського народу над німецько-фашистськими загарбниками. До

всенародного свята стрийчани готують постановку нової п'єси «Поліська Настя» Зіновія Володарського. Крім того, самодіяльні митці готують до знаменної дати нову естрадну програму.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

В Новопраскуському клубі глухих відбувся зліт членів УТОГ. Під час його роботи було проведено усний журнал на атеїстичну тему, який складався з наступних сторінок: наука та релігія, людина і природа, людина в космосі.

Присутніх з «чудесами» церкви познайомили вчителі хімії та фізики товариші В. С. Севедновська, Н. Н. Ярчук. Великий інтерес

викликав і виступ П. Є. Снігірьова, який привіз на вечір свою колекцію, яку він зібрав у полі та в лісі. Серед експонатів, представлених в колекції, витвори природи: фігурки людей, звірів, птахів з коріння, рослин.

Аматори Олександрійського клубу показали на вечорі документальний фільм.

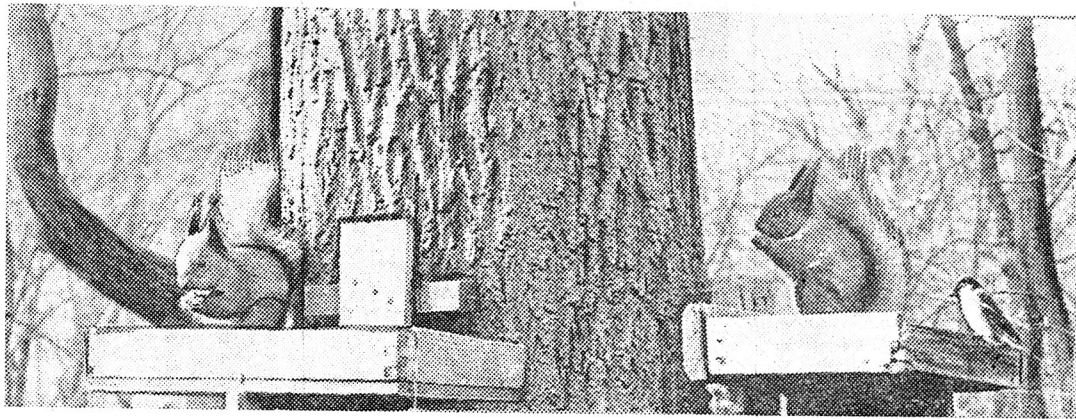
З. БЕРЕЖНА.

В дні підготовки до зустрічі 30-річчя Перемоги радянського народу над німецько-фашистськими загарбниками бібліотека Садгирського будинку культури УТОГ проводить велику роботу. Готуючись до знаменної дати у бібліотеці проводиться читання оповідань, віршів К. Симонова, О. Твардовського. Твори радянських письменників, присвячені тематиці героїчного минулого нашого народу користуються надзвичайною популярністю серед читачів бібліотеки.

Для допомоги читачам у підбірці літератури у бібліотеці створена виставка.

Систематично для читачів у культзакладі проводяться бесіди. Так, тут відбулись бесіди на тему: «Радянський патріотизм», «Перемога нашого народу в роки Вітчизняної війни», а незабаром у бібліотеці буде проведена читачка конференція по роману О. Фадеєва «Молода гвардія».

Л. КЛИМЕНКО.

Лісова ідальня.

Фотоетюд І. ЩЕРБАНЮКА.

НЕ ЗАБУТИ НІКОЛИ

Це в Чернівецькій школі-інтернаті для глухих дітей вже стало традицією — класи-переможці соціалістичного змагання за високу успішність і зразкову поведінку нагороджуються туристичними путівками по місцях революційної, бойової і трудової слави.

На цей раз ними стали учні восьмих класів. Їм випало щастя відвідати місто-герой Брест, навіки прославлене мужністю і відвагою радянських людей...

Ми на території меморіалу «Брестська фортеця-герой». Все тут нагадує про безприкладний героїзм радянських воїнів у перші дні Великої Вітчизняної війни, про їх боротьбу з фашистськими загарбниками.

Незабутні враження справила на всіх нас скульптура А. П. Кибальникова «Спрага». Затамувавши подих слухали учні розповідь гідя про те, якою ціною дісталася оборонцям, що стояли насмерть, кожна краплина води.

В музеї оборони ми ознайомилися з кінодокументами, фотографіями, картинками, бойовими орденами та медаллями, експонатами, що розповідають про славне історичне минуле легендарної фортеці.

Схилювши голови, але гордо, з безмежною вдячністю героям-співвітчизникам за їх безприкладний подвиг при захисті рубежів Батьківщини від посягань ненависного ворога, стояли ми біля меморіальної плити Невідомому

воїну, на яку поклали квіти. Вічна шана вам, безсмертні герої, полеглі в битвах за щастя нащадків, за перемогу світла над темрявою!

Г. ОГАНОВСЬКА, вихователька Чернівецької спецшколи-інтернату № 21 для глухих дітей.

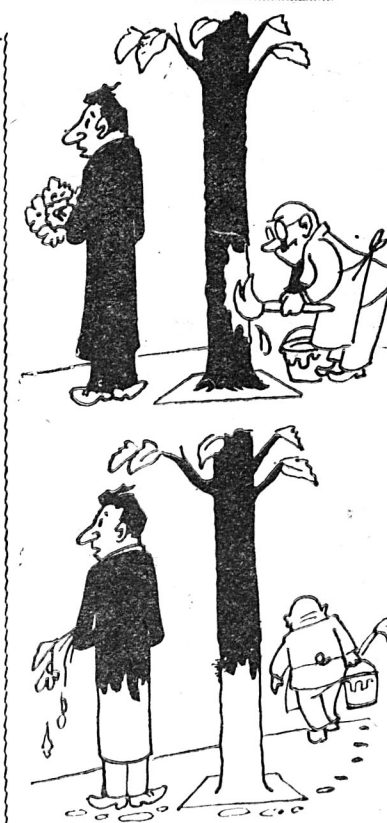
★ ★ ★

Цілий вечір гостював у Горлівському будинку культури глухих ветеран Великої Вітчизняної війни Іван Васильович Пашенко, начальник лабораторії заводу ім. Кірова. Довго слухав притихлий зал схвильовану розповідь Івана Васильовича про бої за Донбас, Одесу, Будапешт, про те, як народи Угорщини, Австрії і Чехословаччини зустрічали своїх визволителів.

Багато схвильованих слів сказав гість і про своїх бойових побратимів, серед яких були й горлівчани.

На пам'ять про зустріч в Будинку культури учасники вечора подарували гостеві книжку М. Островського «Як гартувалася сталь» з пам'ятним написом.

Т. МАСЮК.

Весняна побілка.

Мал. В. СТЕПАНЕНКА.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252021, м. Київ-21, Кловський узвіз, 18, телефон 93-39-27.

«Наша життя» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

ИНДЕКС 60981. Київ, друк. КД ВО УТОГ, зам. 134—15400. 75 р.